

I. felvonás

Megváltás

4. fejezet

Kényszer

Mira egy energiacellában tért magához. A sarokban feküdt, a kék védőmező előtt két őrt vélt felfedezni. Fel akart tápázkodni a földről, azonban a bilincstől meg sem tudta mozdítani a kezét. A lábával sikerült térdállásba helyezkednie, azonban a felállásnál fontosabbá vált számára az, hogy megtudja, mibe erőltették bele a kezét. Még hátra sem nézett, amikor szembesülnie kellett az új ruhájával. A tejfehér szövet a talpától a nyakáig fedte a testét. A fogva tartói nem érezték fontosnak, hogy lábbelit viseljen, ráadásul a méretet is elnézhették, ugyanis az egyberuha olyan szorosan simult a testéhez, hogy levegőt alig kapott benne. Wess nehézkesen felsóhajtott, aztán megnézte, hogy mivel áll szemben.

A csuklóját egy fekete, téglalap alakú szemekből álló láncszerűség rögzítette, olyan bilincset formálva, amelyet egyetlen irányban sem lehetett forgatni. A szemek közvetlenül a ruhához kapcsolódtak és egészen a nyakáig felfutottak. Mira rájött, hogy sem hátra, sem oldalra nem tudta mozdítani a kezét. Egy ideig próbálkozott, azonban a ruha szüksége miatt hamar kifogyott a szuszából. Világossá vált számára, hogy semmire sem fog menni a béklyók feszegetésével. Új tervre támadt szüksége.

– Miért vagyok itt? – kérdezte az őrkötől.

A kék lények ne reagáltak.

– Tudom, hogy hallanak – folytatta Mira. – Jogom van hozzá, hogy megtudjam, mivel vádolnak.

Rá sem hederítettek.

– Beszélni akarok a parancsnokukkal! – emelte fel a hangját Wess, szemmel látható eredmény nélkül.

– *Mira?* – kérdezte valaki. A tanítvány meglepetten nézett körbe, csak utólag vette észre, hogy a hang a fejében létezett. – *Én vagyok az, Noeya.*

A tanítvány érezte, hogy ez egy hosszabb beszélgetés kezdete lesz. A kényelem érdekében törökülésbe helyezkedett, lehunyta a szemét, majd koncentrálni kezdett.

– *Honnan tudod a nevem?* – kérdezte az Erőn át.

– *Sigil elmondta, mielőtt megöltem volna* – jelentette ki Adane.

– *Az nem lehet* – döbönt meg Mira.

– *Neked úgy tűnt, hogy fölényes helyzetben lett volna?* – felelte Noeya. – *De ez most nem érdekes. Ki kell jutnunk innen!*

– *Jutnunk?* – furcsállta a többes számot Wess.

– *Annak ellenére, aminek a gondolsz, képes vagyok elismerni a hibáimat* – mondta Noeya. – *Önerőből képtelen vagyok kijutni innen, segítségre van szükségem. Azt javaslom, hogy tegyük félre a nézeteltéréseinket, és kössünk szövetséget!*

– *Nekem semmi bajom nincs veled* – vágta rá Mira. – *Az egyetlen probléma az, hogy azonnal ki fogod tekerni a nyakamat, ahogy kijutottunk innen.*

– *Elengedlek* – jelentette ki Noeya. – *Persze annak a lehetőségét fenntartom, hogy később keresztülszúrjalak a kardommal, de ahhoz újra össze kell, hogy fussunk.*

– *Miért kellene hinnem neked?* – kérdezte Wess.

– Azért, mert mindketten tisztában vagyunk vele, hogy csak akkor fogsz segíteni nekem, ha utána te is élhatsz – felelte Noeya. – Te sem láthatsz más lehetőséget a menekülésre, ha még mindig beszélsz velem.

– Igazság szerint én még így sem látok kiutat – felelte Mira. – A szemetek tudták, hogy mit csinálnak. Ugyanakkor több esélyünk kell, hogy legyen együtt, mint külön... Rendben, de ha mégis megölsz, akkor nem állok jót magamért!

– A szavamat adom rá, hogy nem esik bántódásod – nyomatékosította az elhangzottakat Adane.

– Hol vagy? – kérdezte Mira.

– Minden valószínűség szerint egy ugyanolyan cellában, mint te, két süketet játszó őr és egy biztonsági kamera által őrizve – felelte Noeya.

– Kamera? – lepődött meg Wess. Kinyitotta a szemét, majd egy apró lencsét pillantott meg a szemközti cella felett, amely a sajátját figyelte. – Remek! Azonnal tudni fogják, amint kijutottunk. Ha volt egy kis eszük, akkor több száz méterre leszünk egymástól, ez probléma lesz.

– Először jussunk ki a cellából, aztán aggódjunk a továbbiak miatt – felelte Noeya.

– Terveztél már szökést? – kérdezte szkeptikusan Mira.

– Elméleti értelemben értettem – vágta rá Adane. – Első lépés a cella. Még nem találkoztam ezzel a fajjal, de azt feltételezem, hogy velük is működnek az elmetrükkök. Kinyitattjuk velük a cellát, aztán rávesszük őket, hogy feloldják ezt az... Akármit is.

– Várjunk, te is ebben a fura bilincsfélében vagy? – kérdezte Mira.

– Ha semmilyen irányban sem tudod mozgatni a kezed, akkor igen – helyeselt Noeya. – Miért fontos ez?

– Akkor te is alig kapsz levegőt a ruhádban?

– Majd' megfulladok, így, üres hassal is – felelte Adane. – De ez hogy jön ide?

– És a lábad között? – érdeklődött Mira.

– He? – kezdett kijönni a sodrából Noeya.

– Nézd, ez életbevágó! – jelentette ki Wess. – A lábad között is ennyire feszül, vagy ott inkább lazább és hagy némi teret?

– Ez miért lenne fontos? – mondta értetlenül Noeya. – Oké... Annyira feszül, hogy lassan izgalomba jövök tőle. Boldog vagy?

– Izgalomba? – döbönt le Mira. – Mindegy. A lényeg az, hogy ha ezek a ruhák egy férfira kerülnek, eszméletlenül kényelmetlenül érezné magát.

– Mert mi nem? – vágta rá Noeya.

– Ezt nőkre tervezték, nem érted? – közölte a következtetését Wess.

– És akkor mi van?

– Ez azt jelenti, hogy rendszeresen ejtenek női foglyokat és direkt hozzák ilyen helyzetbe őket, ahelyett, hogy egyszerűen csak a férfiak öltözetébe erőltetnék bele őket – magyarázta Mira.

– Tehát rabszolgákat tartanak – felelte Adane. – Még egy ok arra, hogy elhúzzuk a csíkot!

– Voltam már szolga – jelentette ki Wess. – Legalábbis egy fedett akció részeként. Abban a pár napon eleget láttam az uraiktól ahhoz, hogy tudjam, itt nem ez a

helyzet. Az uraik vagy kéjből verik őket láncra, vagy azért, hogy ne lássanak lehetőséget a szökésre. Ha dísznek szeretnének minket, a nyakunkba is aggattak volna valamit, ha a reményeinket akarnák szertefosztatni, akkor egyszerűen összekötik a kezünket és kész. Ez nem magyarázhatja meg ezt az... Izét.

– Nem szeretik, ha szökdécselnek a foglyaik. Hát aztán? – kérdezte Noeya.

– Ha ez lenne a helyzet, akkor a ruha gondoskodna róla, hogy éppen csak menni tudjunk, de futni semmiképpen sem.

– Szerintem ezt bebiztosították. Ne egyszerű lépni ebben, túl szoros – jelentette ki Noeya.

– Ez csak erőnlét kérdése – felelte Mira. – Az lenne a logikus, ha fizikailag lehetetlenné teszik még a legrövidebb sprinteket is. Ráadásul ez sem magyarázza, hogy miért rögzítették a kezünket.

– Ez a szokás – vágta rá Adane. – Semmit nem tudunk ezekről az idegenekről, lehet, hogy így szeretik az embernőket.

– Kétlem, hogy csak ez lenne a háttérben.

– Akkor nyögd ki, hogy szerinted mi van! – kezdte elveszíteni a türelmét Adane.

– Szerintem az Erő az oka – jelentette ki Mira. – Emlékszel még rá, amikor oktatni kezdett a mestered, és még a legapróbb dolgok felemeléséhez is felé kellett tartanod a kezed? Ez megkönnyíti a koncentrációt, és teljesen mindegy, hogy milyen erős valaki, kell egy kis segítség, amikor megközelíti a képessége korlátait.

– Hátratett kézzel is kitekerem bárkinek a nyakát, bárhonnán – vágta rá Noeya.

– Mi van a biztonsági ajtókkal? Vagy egy hangár páncéljával? – folytatta Wess. – Ezzel a lépéssel gyakorlatilag megnyomorítanak minket, a komolyabb akadályoknál muszáj lesz megfordulnunk, kitéve magunkat egy-egy szerencsés lövésnek.

– Ez azt feltételezi, hogy máskor is fogtak már erőhasználó embernőt – mondta szkeptikusan Noeya.

– Pontosan erre akarok kilyukadni – vágta rá Mira. – Nem tudjuk, hogy hol vagyunk, még nem is láttuk ezt a fajt, ahogyan arra sincs ötletünk, honnan jött az az alak. Mi van, ha galaxis egy olyan szegletébe vitt minket, ahol a Rend fennmaradt valamilyen formában, és a helyiek nagyon nem csípi őket?

– Semmi esély nincs arra, hogy egy rabruhából ezt sikerrel következtess ki – felelte Noeya. – A huttok is szadisták, miért ne létezhetne még egy hülye ízléssel rendelkező szolgatartó faj? De még ha igazad is van, ennek mi köze van a tervünkhöz?

– Ha ez a ruha elfogott erőhasználó nőknek van, akkor elég valószínű, hogy a fogva tartóink felkészültek minden lehetséges szökési módunkra – magyarázta Mira. – Ez azt feltételezi, hogy az örökre nem hatnak az elmetrükkök, valamint önerőből még a kulcs birtokában is rengeteg időbe telik ennek a valaminek a kinyitása. A látottak alapján tényleg elképzelhető, hogy ezt csak elemenként lehet feloldani, tehát hiába jutnánk ki a cellából a szökés alatt képtelenek leszünk kijutni belőle. Így pedig képtelenség, hogy sikerrel szálljunk szemben az erősítéssel, hiszen sejthető, hogy nagyszámú őrség áll készenlétben egy esetleges menekülési próbálkozás esetére.

– Akkor mit javasolsz? – kérdezte cinikusan Noeya. – *Várjuk be a sorsunkat, legyen az örök rabság, szolgaság, kínhalál, élet-halál párbajok egész sora egy arénában, vagy bármely más beteg fogolykezelési mód, ami megtörhet minket egy életre?*

– *Miért lenne?* – kérdezte Mira. – *Lehet, hogy ez csak elővigyázatosság, mert félnek tőlünk. És miért ne félnének, amikor fogalmuk sincs róla, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk és hogyan kerültünk ide?*

– *Te magad mondtad, hogy az a főszer nem küldött volna minket egy kifejezetten paradicsomi helyre* – felelte Noeya. – *Én azt mondom, hogy próbáljuk meg a szökést, mert bármit is akarjanak velünk ezek a lények, az nekünk nem jelenthet túl sok jót.*

– *Feltételezve, ha a szökés egyáltalán lehetséges...* – Mira gondolatai beszédét léptek törték meg. – *Jön valaki!*

– *Én is...* Jól időzítették – felelte Adane.

Egy magas, kövér, kék alak sétált Mira cellája elé. A kopasz fejtetője, a sárga szeme és a hegyes fogai megrémisztették őt.

– Engedjék ki őket! – sziszegte a lény. A cella azonnal lekapcsolt, Wess sejtette, hogy mi következik, ezért nehézkesen felállt. – Rabok, lépjenek elő!

Mira kilépett a cellájából, hamar meghallotta egy másik fogoly lépteit.

– Végig egymás mellett voltunk? – vonta össze a szemöldökét Noeya.

A tanítványt megdöbbenetette, hogy a fogva tartóik ilyen közel engedték őket egymáshoz, ám ez alátámasztotta a feltevését: teljesen biztosak voltak a dolgukban, tehát már többször is tartottak itt erőhasználó rabokat. A fogolytársa eredeti szemszíne újabb döbbenetet okozott Mirának, Noeya éppúgy smaragdzöld szivárványhártyával rendelkezett, mint ő. Tehát nem csak neki tanította meg a mestere, hogyan fedheti el az igaz természetét.

– Hogy nem hallottál meg? – kérdezte Adane.

– Te nem hallo... – vágta rá Mira, azonban útközben rájött, hogy mi történt. – A védőmező nem engedi át a hangot.

– Csendet! – förmedt rájuk az idegen. – Kövessenek!

A foglyoknak nem maradt sok választása, negyed órán keresztül követték a lényt a fehér folyosók kusza hálózatán keresztül. Egy tágas helyiségbe értek, amely egy cirkáló hídjára emlékeztette őket. A legtöbben számukra ismeretlen konfigurációjú terminálok előtt ügyködtek, mások fegyverrel a kezükben vigyáztak a feletteseik biztonságára. A rabok a helyiség egy magas, kopasz idegen férfit azonosítottak be a parancsnoknak, aki a székében pöffeszkedett és a horizontot kémlelte.

A feltételezett kapitány felmordult, aztán a székkal együtt a foglyok felé fordult. A jól megtermett, kopasz, szakállas lény megfagyasztotta bennük a vért. Amikor felállt és közeledni kezdett feléjük, biztosra vették, hogy meg fogja ölni őket.

– Gra'hax flottaviselő vagyok, a börtönhajó fővezíre – jelentette ki a lény. – Mélyen megtisztel minket a látogatásuk, lekötelez, hogy a mi világunkat választották. Elnézést kérek a kellemetlenségekért, kötnek minket a szabályaink által megkövetelt óvintézkedések.

– Számunkra is nagy öröm, hogy megismerhettük önöket – hajtott fejet Mira. Minden oka megvolt arra, hogy dühös legyen, de nem látta értelmét a további gyűlölködésnek.

– Akkor lekerülhetne rólunk ez az izé? – kérdezte Noeya.

– Mint mondtam, kötnek minket a szabályaink – felelte Gra'hax. – Félő, hogy nem akarnak majd együtt működni velünk, amikor értesülnek a céljainkról.

– Rengeteg céllal együtt tudok érteni – vágta rá Adane.

– Az őszinteség alapvető két civilizáció első találkozásánál – tette hozzá Mira. – Inkább ismerjük a valóság kegyetlen látszatát, mint egy derűs élet hazugságát.

– Ha ragaszkodnak hozzá – sóhajtott egyet Gra'hax. – Amennyiben rajtam múlna az önök sorsa, gondoskodnék róla, hogy kényelemben élhessenek köztünk, illetve hazatérhessenek, ha azt kívánják. A triaták által torznak talált külsőnk ellenére, mi egy kedves és békeszerető nép vagyunk, azonban ők megkötik a kezünket.

– Hogy érti? – vontá össze a szemöldökét Wess.

– A népeink úgy hiszik, hogy az Erő prófétát fog küldeni hozzánk, amely egy magasabb létsíkra emel minket. A triaták szerint mi nem vagyunk többek közönséges démonoknál, akiket mindenképpen meg kell ölniük annak érdekében, hogy felemelkedhessenek, ezért nem tudják elképzelni, hogy a próféta se'ka képben jöhessen el. Mi úgy véljük, hogy mindkét félnek megvannak a maga prófétái és csakis akkor érhetjük el a felemelkedést, ha felülemelkedünk az erőszakos mivoltunkon.

– Nem vagyunk próféták – jelentette mi Mira.

– Ja, gőzünk sincs erről a felemelkedésről, úgyhogy el is engedhetnek minket a vakvilágba – helyeselt Noeya.

– Ha ilyen egyszerű lenne – bólogatott Gra'hax. – Tudjuk, hogy önök nem lehetnek próféták, hiszen két együgyű harcosunk felül tudott kerekedni magukon, de félő, hogy a triaták már bárki előtt felsorakoznának, akinek fénykardja van és úgy néz ki, mint ők.

– Ha visszamentünk, soha nem fogunk eljönni ide, ezt garantálom – jelentette ki Noeya.

– A galaxisnak egy olyan szegletéből jöttek, amit mi nem ismerünk. Ha engedélyt kapnék rá, sem juttathatnám vissza önöket az otthonukba. Köztünk kellene élniük, vagy céltalanul bolyonganiuk a csillagok közt, mindkét esetben azt kockáztatva, hogy a triaták tudomást szereznének a létezésükről.

– Ha engedélyt kapna? Hogy érti? – kérdezte Mira.

– Mint mondtam, a triaták szemében mi szörnyek vagyunk. Ha megtudnák, hogy két lehetséges próféta van nálunk, úgy hinnék, hogy a felemelkedés utolsó próbája az, hogy kiszabadítsák őket a karmaink közül – felelte Gra'hax. – Jelenleg béke van a népeink között, ami annak az eredménye, hogy közel megegyező a seregeink mérete és hatékonysága. Azonban a triaták már évtizedek óta készen várják a pillanatot, hogy megindulhassanak a világaink ellen. Ha tudomást szereznek magukról, ezek a seregek támadásba kezdenek, milliók halálát okozva. Ezért a jelenlétük fenyegetést jelent a népünkre nézve. Jelenleg a kormányunk legnevesebb emberei tárgyalnak a sorsukról, azonban nem kétséges az, hogy milyen döntésre jutnak majd... Értsék meg, hogy mi

nem vagyunk gonoszak, egyszerűen csak megköt minket a józanész kényszere. Ha két élet és több millió közt kellene választaniuk, önök sem hoznának más döntést.

– Ki fognak végezni minket – döbrent meg Mira.

– És én már azt hittem, hogy valami jó is kiszülhet ebből az egészből – hitetlenkedett Noeya.

– Logikusnak tartom, hogy ezen a ponton a szökés igen vonzónak hat majd számukra – folytatta Gra'hax. – Ennek megelőzése érdekében a celláikat lezáró mezőt halálos fokozatra állítjuk és az őreik parancsba kapják, hogy végezzenek önökkel, amennyiben bármivel is megpróbálkoznak. Figyelembe véve azt, hogy minél távolabb vannak egymástól, annál nehezebben kommunikálhatnak az Erőn keresztül, egymás mellett maradhatnak. Óvatlanságnak tűnhet, de higgyék el, innen még senki sem szökött meg, ugyanis lehetetlen.

– Inkább belerohanok abba a mezőbe, mint megvárjam a kivégzésemet – szögezte le Noeya.

– Ahogy óhajtja – rázta a fejét Gra'hax. – Az erkölcsös mivoltunk az egyetlen dolog, amiért még életben vannak. Mondanom sem kell, drámai mértékben megkönnyítenék számomra ezt a döntést, ha okot adnak arra, hogy halálos erőt vessek be önök ellen. Akár most is futni kezdenek, azt hiszen, úgy járnánk a legjobban.

– Kivárjuk a döntést – jelentette ki Mira, Adane kerek szemmel nézett rá. – Nincs vége, amíg nincs vége.

Fenn tarkóra tett kézzel, bakancsban heverészett a hotelszoba méregdrága ágyán. Selene nem osztotta a nyugodt viselkedését, egy ideig fel-alá járkált, majd megállt az ablaknál és idegesen kinézett rajta.

– Mi az? – kérdezte Jaris.

– Csak szerintem nem stimmel valami? – kérdezte aggódalmasan Selene.

– Te – vágta rá Fenn, a felesége csípőre tette a kezét, majd tüzes tekintettel nézett rá. – Találtunk egy olyan helyet, ahol még nem is hallottak a Birodalomról és istenként tisztelnek engem. Ez egyikünknek sem lehet rossz. Gondolj bele! Odahaza csak egy egyszerű háziasszony voltál, most te vagy Isten felesége. Ebben nem lehet hátrány.

– Nem vagy isten – vágta rá Shmir. – Előbb-utóbb erre ők is rá fognak jönni, és akkor számon fogják kérni rajtunk, hogy miért éltünk vissza a hitükkel.

– Abban hisznek, hogy egy fénykardos ember eljön hozzájuk és ez nekik rohadt jó lesz. Eljöttem, ez egy megingathatatlan tény – felelte Fenn. – Különben sem tervezek velük rossz dolgokat. Elfeleltetem a hülye konfliktusukat a se'kával, rávezetem őket arra, hogy békés, boldog életet éljenek, mert az igazi felemelkedés az, ha rájönnek arra, hogy mind boldogan élhessenek. Ebben hol a hiba? Örüljenek neki, hogy egy normálisabb próféta mögé sorakoztak! Ha egy sith jön ide, már a láncokat öntetné velük. És ne mondd nekem, hogy már nincsenek, mert ezek sosem fogynak el!

– Mi lesz, ha balul sülsz el? – kérdezte Selene. – Csak pár napja csöppentünk bele ebbe a civilizációba, de te máris azt hiszed, hogy pontosan tudod, mi a jó nekik. Okkal lettek olyanok, amilyenek, nem lehet csak úgy megváltoztatni őket.

– Nem azért jöttünk el otthonról, hogy játszunk egy kicsit a tűzzel? – rántott vállat Fenn. – Alig szálltunk fel a hajókra, erre elvesztettük Mirát és majdnem szitává lövöttük magunkat. Szerinted akkor nagyobb biztonságban voltunk?

– Attól még...

– Attól még – szakította őt félbe Jaris. – Tudom, hogy neked semmi problémád nincs ezzel. Ártatlanok megöléséből éltél, magasról teszel arra, hogy mi van másokkal, ha az én helyemben lennél, már megkoronáztattad volna magad. Neked nem ez a bajod, ahogy az sem, hogy te vagy itt az egyetlen twi'lek, hiszen az otthon sem volt másképp. Neked azzal az emberrel van problémád, aki érdekel téged, tehát velem. Féltékeny vagy!

– Nem vagyok – jelentette ki Selene.

– Dehogynem vagy! – mondta csillogó tekintettel Fenn. – Én vagyok a triaták istene, minden nő le akar feküdni velem, akivel csak találkozom! Úgy érzed, hogy hiába örökölted egy szupermodell testét, nem fogsz tudni megtartani. Különösen azzal a barnával van gondod, aki odaadta neked a kardomat... Hogy is hívják?

– Seia Nim – vágta rá gondolkozás nélkül Selene.

– Látod, csak féltékeny vagy, ennyi az egész – bólogatott Fenn.

– Hogyne lennék az? – emelte fel a hangját Shmir. – A házasságunk már gyakorlatilag halott azóta, hogy letelepedtünk. Kihunyott a szikra, már nem vagy az az ember, akibe annak idején beleszerettem. Már nem látom benned azt a vad harcost, aki egymaga megrohmozta volna egy hutt palotáját a mostoha lánya miatt. Semmi mást nem csinálsz, mint henyélsz és arról papolsz, hogy minden olyan rohadt jó, de közben mindketten tudjuk, hogy nem az!

– Akkor miért akarsz ennyire ragaszkodni hozzám? – kérdezte Fenn. – Keress egy másik vad harcost!

– Mert nekem csak te kellesz – felelte Selene. – Úgy, ahogyan régen voltál... De talán még együtt is tudnék élni az új éneddel, ha tudnám, hogy még mindig akarsz engem.

– Miért ne akarnálak? Te vagy legszebb nő, akit valaha láttam – vágta rá Jaris.

– Ahhoz képest elég fura, hogy az elmúlt három hónapban csak egyszer csináltuk, akkor sem jutottunk túl messzire, mert Mira állítólag bezavart – jelentette ki Shmir.

– Mert mindig van valami – magyarázta Fenn. – Legyen az a munkahelyen vagy odahaza, mindig történik valami, ami bezavar. Most sem tudok szabadulni ezektől!

Selene átlátott a kifogásokon, Fenn szerethette őt, de testileg már unalmassá vált számára. Félt, szinte rettegett tőle, hogy a férje talál magának egy olyan nőt, akit még izgalmasnak talál és éppúgy szeretni tudja, mint őt, vagy akár jobban is. Ám ennek ellenére sem hagyhatta, hogy a férjét bármilyen probléma is kínozza.

– Mitől nem tudsz szabadulni? – kérdezte tőle együtt érzően.

– Annak ellenére, hogy tudom, Mira ezer meg ezer fényévre van innen, úgy érzem, hogy még sincs olyan messze... Mintha bajban lenne, és én lennék az egyetlen

személy, aki segíthet rajta. De fogalmam sincs róla, hogy hol lehet, ahogyan arról sem, miként segíthetnék rajta. Megőrjít, mert tudom, hogy ez az érzés nem szokott ok nélkül jelentkezni!

– Nem lesz baja – jelentette ki Selene.

– Honnan tudod? Ha egyszer bajban van...

– Majd Sigil megmenti – felelte Shmir. – Alighanem együtt vannak, és az öreg belerántotta őt az egyik „szokásos” slamasztikájába. Épen, egészségesen fognak kimászni a csávából, mint mindig.

– Nem tudhatod – rázta a fejét Fenn.

Selene közelebb ment az ágyhoz, aztán megtorpant a férje előtt.

– Ki mentette meg Mirát a Yavin IV-en? – kérdezte Shmir.

– Sigil – vágta rá Fenn.

– Ki mentette meg őt az Atzerrin?

– Sigil – felelte Jaris.

– Ki mentette meg a lábát? – folytatta Selene.

– Sigil.

– Ki mentette meg őt a rombolón, alighanem az egész bandával együtt?

– Sigil – sóhajtott egyet Fenn.

– Látod, ahányszor kicsúszik a kezed közül, Sigil mindig ott van, hogy megmentse. Ez a hobbi. Ezúttal sem lesz másképpen – magyarázta Selene.

– Mi van, ha azóta már meghalt? Hatvan is elmúlhatott már... – aggodalmaskodott Fenn, mire a felesége elnevette magát.

– Igen, ő biztosan meghalt – mondta szkeptikusan Shmir. – Nézd, én is izgulok Miráért, minden okunk meg van rá, de semmit sem tehetünk érte! Te magad mondtad, hogy fogalmad sincs róla, hogy hol lehet.

– Attól még nyitva kell, hogy tartsam a szemem – szögezte le Fenn.

– Tedd azt, édesen – felelte Selene. Közelebb hajolt a férjéhez, aztán szerelmesen megcsókolta őt. – De ne felejts el lélegezni közben! – Sejtette, hogy Jaris nem mutat majd sok hajlandóságot az örömszerzésre, azonban megragadta a karját, amint felegyenesedett volna tőle.

– Még nem végeztünk...